

VAN THURINGEN.

- Allen: In een stad, hier ver vandaan,
Komt een man bij de herberg aan.
Vreemde kleren draagt hij, onbekend.
Dat is de waard hier niet gewend.
Hij vertrouwt het niet zo goed.
- Waard: Vertel eens vrind, wat je voor de kost doet?
- Man: Ik kijk naar de zon, en de stand van de maan.
Ook bestudeer ik hoe de sterren gaan.
- Waard: Zo, zo, en jij wou hier slapen vannacht?
- Man: Wis en waarachtig! In een schoon bed met dekens zacht!
- Waard: Dat kost geld.
- Man: Is het anders niet? Kijk hier.
- Allen: De waard wrijft in zijn handen van plezier.
- Waard: Komt u binnen, komt u binnen, edele heer.
- Allen: De vreemdeling zet zich in de herberg neer.
Maar in de nacht hoort de waard een geluid.
- Waard: Dat is de vreemdeling. Wat spookt hij uit?
- Allen: Buiten vindt hij zijn gast, die kijkt omhoog
Met een lange kijker voor het oog.
- Waard: Wat zie je?(vraagt fluisterend de waard,)
Wat is het, waar je zo naar staart?
- Man: De sterren vertellen mij in hun taal
Dat er een kind geboren zal worden eenmaal,
Een koningsdochter, teer en rein.
Kort zal haar leven op aarde zijn.
Een roos, die één lange zomer bloeit,
Met heerlijke geuren in het zonlicht gloeit.
- Waard: Waar wordt zij geboren, dit koninklijk kind?
- Man: In het land der Hongaren, beste vrind.
Maar kom, laat ons naar binnen gaan
In plaats van in de kou te staan.
- 0-
- Allen: In het land der Hongaren, hier heel ver vandaan,
Woont een machtige koning;
Voor hem beeft ieder onderdaan.

Allen: Maar naast hem troont zijn lieve gemalin.
 Wijs en goed neemt zij ieder voor zich in.
 Eens in een heldere sterrennacht
 Wordt er een kind op de aarde gebracht,
 Een koningsdochter, edel en rein.
 Elizabeth zal de naam van het kindeke zijn.
 Het meisje groeit op in het koninklijk paleis.
 Jong van jaren is zij toch wijs.
 Zij spreekt met de bloemen, kent iedere boom.
 De dieren kennen voor haar geen schroom.

Haan: Kukeleku, kukeleku, nu groet ik u!
 Elizabeth: Jou groet ik ook, mijn lieve haan,
 Zonder jou zou niemand opstaan!

Poes: Miauw, miauw, kom eens gauw.
 Elizabeth: Ach poesje, je loopt je toch niet te vervelen?
 Ga maar met de muizen spelen.

Hond: Waf, waf, waf, blijf van haar af!
 Elizabeth: Jij bewaakt ons allen goed
 Door je schranderheid en moed.

Allen: Daar komt een bode uit een ver land.
 Hij buigt voor de koning met zijn hoed in de hand.
 De koning vraagt:

Koning: Waar kom je vandaan?
 Bode: Van de landgraaf van Thüringen ben ik onderdaan.
 Koning: Wat zegt de landgraaf?
 Bode: Mijn heer laat u groeten, majesteit.
 Moge vrede heersen in uw land altijd.

Koning: Wat vraagt de landgraaf?
 Bode: Een bruid voor zijn zoon.
 Uw dochter Elizabeth is jong en schoon.

Allen: De koning stemt toe, Elizabeth gaat heen
 Naar het verre Thüringerland alleen.
 Roept de haan:

Haan: Kukeleku, kukeleku,
 Houd goede moed, God zij met u.

Allen: Het duifje vliegt een eindje mee,
 Duifje: Roekoe, roekoe, waar gaat zij naar toe?
 Allen: De hond blaft boos en ontevree:
 Hond: Waf, waf, waf, blijf van haar af!

Allen: Graaf Lodewijk gaat zijn bruid tegemoet,
 Elizabeth, die hem hoffelijk groet.
 Hoe lieflijk is haar jong gelaat,
 Als zij ter bruiloftsfeeste gaat.
 De pracht en praal ziet Elizabeth niet.
 Het volk om haar heen doet haar verdriet.
 In lompen gehuld, hongerig en koud,
 Sommigen ook ziek, vervuild en oud.
 Zo zitten de armen en wachten af.
 De mensen zeggen:

Volk: Dat is hun straf,
 Zij hebben zeker iets kwaads gedaan,
 Dat het hen zo slecht is vergaan!
 De monniken zorgen voor zulk gespuis.
 Bij mij komen ze niet aan huis.

Allen: Daar dringt een vrouw door de feestelijke stoet
En valt Elizabeth te voet.

Vrouw: Vrouwe, help ons uit de nood.
Wij hebben honger, geef ons brood.

Allen: Elizabeth buigt zich over haar heen.

Elizabeth: Hier is een ring met een kostbare steen,
Koop daarmee brood voor je gezin.

Vrouw: Gezegend zijt gij, dank, goede gravin.

Allen: De edele heren kijken verstoord,
Edele heren: Dat is helemaal niet zoals het hoort

-0-

Allen: Zo vinden velen de weg naar de burcht.
Niemand keert zonder gaven terug.
Dorst wordt gelest, honger gestild,
Zieken getroost met woorden mild.
Eens komt een monnik op het hoge hof.
Hij vraagt:

Monnik: Vrouwe, geef mij verlof
U deze gordel te schenken.
Wil mij in uw gebeden gedenken.

Elizabeth: Dank u broeder. Waar komt ge vandaan?

Monnik: Uit het land van de zon. Ik ben Franciscaan.

Elizabeth: Volgt ge Franciscus, die de armoede mint?

Monnik: Hij is mijn meester, mijn broeder, mijn vriend.
Zijn naam staat op de band geschreven,
De naam Johannes staat daarneven.

Elizabeth: Johannes Franciscus, leid mij voortaan
En wijs mij de weg die ik voortaan moet gaan.

Allen: De monnik groet en gaat heen.
Elizabeth blijft in gedachten alleen.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

M. J. Anschütz - Schoorel.